

«No era un crític musical, sinó un animador que posava la música, per ajudar els oients a passar-s'ho bé amb els discos»

ENTREVISTA a Xarli Diego Ferrús. Acaba de publicar "Gràcies per la música! Memòries d'un locutor d'èxit". Comunicador i periodista es va iniciar a les ràdios d'Olot i Vic. El 1978 aterra a Ràdio Manresa on fa el programa 'Bages Music' i organitza el Bages Music Festival, al Congost. A Ràdio Barcelona presenta "Caspe Street". Treballa amb Rosa M. Sardà a TVE. I amb Joaquim M. Puyal i Lloïl Bertran a TV3. Col·labora a les revistes "El gran musical" i "Fans". Dirigeix dues productores discogràfiques. Va ser assessor de comunicació de tres conselleries de la Generalitat, és cap de Premsa del Tricicle i des de fa 25 anys dirigeix el gabinet Xarli Diego Comunicació SL.

Foto: Francesc Rubí.

— D'on sorgeix el sobrenom de "Xarli"?

— Quan vaig arribar a Ràdio Barcelona, el cap Joan Castelló Rovira, que era un periodista il·lustre i el meu mestre radiofònic -el Puyal a televisió- em va dir que calia canviar el nom de Carles, perquè la música era molt d'anglesos, i com que dominava el màrqueting, em va oferir la possibilitat de canviar a "Xarli". Vaig estar-hi d'acord.

— Et defineixes més com a comunicador o com a periodista?

— Comunicador és més transversal i s'utilitzava força a la ràdio, on hi havia més comunicadors que periodistes, associats a una feina informativa. El comunicador tant parlava de música com de notícies o érem xòumans. Sempre m'he considerat més comunicador que periodista. També n'he fet, a "Regió7", amb entrevistes i columnes d'opinió. Algú em va definir com a periodista musical. He estat locutor musical d'èxit a Ràdio Barcelona, però també vaig fer de presentador i relacions públiques. No he estat mai discjòquei de discoteca. A l'Atàngia, al Peters o al Menfis presentava i entrevistava per treure un sobresou que les empreses permetien, perquè els locutors no guanyàvem gaire.

— Vas començar al món de la ràdio a Olot i Vic?

— Efectivament. Vaig demanar a un tècnic de Radio Nacional de España, al passeig de Gràcia de Barcelona, Manel Sorribes, si m'ajudaria a treure el nas en alguna emissora. Personatge clau, em va donar un cable i va aconseguir que em rebés el cap de programes d'Olot, Joan Grau. Vaig començar a gravar entrevistes d'Ovidi Montllor, Elisa Serna o Manuel Gerena, cantants protesta, però també Miguel Gallardo o Llorenç Santamaria. Les gravava en una casset i les passaven més tard. Sorribes també va parlar amb el director de Vic, on vaig tenir programa en castellà, "Tu, yo y la radio", de dues hores i mitja, on presentava la música del moment. Estava quatre hores per anar i tornar de Terrassa, però m'ho passava bé. Era tremendament vocacional.

Manresa i el Bages

«El director de Ràdio Manresa, Josep Mira, em va cridar al despatx i em va dir que treballant a la ràdio no podia firmar les columnes. Em vaig enrabiard molt, però ho vaig haver d'acceptar»

— Quina va ser la teva experiència a Ràdio Manresa?

— Era decidit i amb 20 anys vaig trucar al cap de programes, Amador Díaz, que em va dir «Està usted de suerte porque se acaba de morir una locutora». Em va fer una prova per veure si la podia substituir. Després em va dir, «pues no està mal y lo vamos a coger de plantilla». Vaig coincidir amb Pilar Goñi, que tenia 16 anys i que ara mana i és la mà dreta de Ferran Debant, al grup Taelus-, Antonio Serrano, Rosabel, Josep Pintó, Vicenç Comas..., amb una noia entranyable que es deia Encarna i que va ser una tieta per a mi, humanament fantàstica, el senyor Tatjé i d'altres velles glòries de la casa. Vaig presentar el programa "Bages Music", on vaig fer venir Miguel Bosé -quan Ana Garcia Obregón era la seva nòvia-, Paloma San Basilio, Mocedades, Pablo Abraira, Miguel Gallardo, Paco Pastor, que era el solista de Fórmula V, Sandro Jacobe, José Vélez, i el pianista Richard Clayderman. Passava hores a les companyies de discos per explicar-los que feia un programa a la ràdio amb milers d'oients, on volia portar els protagonistes. Tot plegat va desembocar en un gran festival a Manresa.

— Què va significar l'organització de Bages Music Festival?

— Un gran èxit. Era el catalitzador d'un grup de voluntaris manresans que liderava, com Quim Lladó, Josep M. Alegre o el "Xino", que enganxaven cartells, buscaven espònsors i vam trobar un gran escenari amb un so impecable, al Congost. Volia agrair als oients que m'havien escoltat i seguit, així que només van pagar el preu polític de l'entrada: els costos. No hi vam guanyar ni una pesseta. Estava ple. Penso que hi va haver unes 4.000 persones entusiastes, cosa que a Manresa no era fàcil de veure. Artistes internacionals, rockers americans, els Falcons, els mallorquins de Terciopelo y Fuego, Miguel Gallardo, Pablo Abraira, Paloma San Basilio, Angela Carrasco, Betty Missiego o Gibson Brothers.

— Quin record tens de les festes majors comarcals?

— Amb el mànager cubà que vivia a Sant Vicenç de Castellet, Félix Ruizsanchez, era un luxe presentar festes majors de Sallent, Navàs, Navarcles o Sant Vicenç de Castellet, on també havíem fet El xou de "Carlos Diego", els diumenges a la tarda. Vam començar a la pista Castell, amb un grup de vuit manresans que, dins d'una furgoneta, sempre em van donar suport. Ens unia la passió per la ràdio i pels joves. A la gent, la música sempre l'ha atrapat, ara i abans.

— Recordes alguns dels teus treballs a "Regió7"?

— Sí, del 1979. Feia entrevistes als artistes que venien a Manresa, com ara Triana, un grup de rock d'arrel andalús amb un so molt peculiar, que tenia èxit amb cançons com "En el

lago", o Miguel Bosé que va venir al programa de ràdio. Eren entrevistes que m'ajudaven a formar-me com a periodista i comunicador. També hi vaig fer articles costumistes, on parlava del dia a dia de la gent, en una columna on deia el que volia, en clau divertida i d'humor. N'estava orgullós i em feia gràcia. Com que la ràdio, on estava de plantilla, era més conservadora que "Regió7", el director Josep Mira, em va cridar al despatx i em va dir que treballant a Ràdio Manresa no podia firmar les columnes: «Li recomano que posi les inicials». Em va fer enrabiard molt, però ho vaig acceptar. A partir d'aquell dia vaig signar amb les inicials, CD, una vergonya absoluta.

Ràdio Barcelona

— Com van ser els inicis a Ràdio Barcelona?

— Hi vaig anar per un anunci que el que després va ser el meu cap, Joan Castelló Rovira, havia col·locat a "La Vanguardia", on convidava els que érem de raça radiofònica a presentar-nos a unes proves, que sempre he odiat. Estava neguitós, però les vaig fer. Van decidir que havia de ser el locutor musical per a la gent jove. Em van agafar i vaig presentar el "Casp Street", durant més de cinc anys.

— En què consistia el programa?

— Ràdio Barcelona estava al carrer de Casp, tocant al carrer Tuset, amb una modernitat total de disseny, botigues i despatxos. Era una mostra de "glamour" al rovell de l'ou de Barcelona. El programa anava de grans entrevistes a artistes nacionals i internacionals, com Antonio Flores, Lolita, Rocío Jurado o Rocío Dúrcal, Ana Belén i Victor Manuel, però també Joan Baptista Humet, Joan Isaac o Raimon, que no lligava amb la meua pel·lícula, però el cap m'ho va demanar. Era un programa de referència on passàvem novetats discogràfiques d'èxit i entrevistes als protagonistes. Fèiem concursos i regalàvem premis com viatges a l'estranger, bicicletes o col·leccions de discos. No feia participar gaire els oients per telèfon, perquè entenien que el programa perdia ritme. En estudi he tingut patums internacionals. Des de Roger Hogson de Supertramp fins a Eddy Grant, o Bonnie Tyler, a qui considero el Rod Stewart femení. Els americans Kid Creole & the Coconuts, el brasiler Toquinho... I grups com Radio Futura, Los Secretos o Mecano. Després vaig ser cap de creativitat publicitària, cap d'emissions i adjunt a la direcció de programes. Els grups i solistes anglesos m'han interessat, en ser un mirall de la música anglosaxona. Quan la Ser ja no m'entusiasmava, perdent-hi molts calés, vaig marxar de Ràdio Barcelona.

Foto: Francesc Rubí.

Televisions

— Com va ser que entressis a TVE?

— Em van venir a buscar a Ràdio Barcelona per col·laborar presentant un videoclip a la setmana, al programa "Cita amb", que presentava Maria Elias. Aquí vaig començar com a guionista. En una segona etapa feia entrevistes als personatges que participaven al programa "Ahí te quiero ver", de Rosa Maria Sardà. Anava a dinar amb grans patums, des de Camilo José Cela a Pedro Almodóvar i de passada em formava. Va ser una gran escola. Al mateix temps, assessorava La Trinca a TV3, amb el programa "No passa res".

— Quins altres programes hi vas fer, a TV3?

— Assessorava en música i vaig intervenir en una actuació de l'entrenador del Barça Terry Venables, que em va fascinar en interpretar una cançó d'orquestra de Frank Sinatra. Idea del futbolista barcelonista Julio Alberto que va portar Terry a dinar amb la Trinca, i vam aconseguir que cantés. Vaig estar tres anys fent la Loto 6/49 en directe, amb Rosa Badia, sota la direcció del mestre Joaquim M. Puyal. Vaig substituir l'Antoni Bassas, que va estar malalt durant quatre programes, en la presentació de "Tres pics i repicó". En un cap de setmana, Mònica Terribas em va explicar el funcionament del programa. L'any 1992 vaig presentar "El joc del segle", amb Lloïl Bertran, que va durar dos anys. De primer vam tenir molt èxit, però quan les productores van canviar la Lloïl, es va emmerdar la troca.

Revistes — Quina va ser la teva tasca a la revista "El gran musical"?

— Aprofitar les vivències dels artistes que passaven pel programa per fer una crònica amb notícies. Relacionava l'actualitat de Catalunya amb els artistes que coneixia. Si anava a veure Tino Casal, a Jérez de la Frontera, explicava que era un personatge molt innovador que es feia el disseny de la seva roba, o rebia a l'estudi Luis Miguel quan tan sols tenia 12 anys i ara s'ha convertit en una figura mundial a Sud-Amèrica. Eclèctic de formació, no soc un crític musical, sinó un animador que posava la música, per ajudar als oients a passar-s'ho bé amb els discos.

— I a la revista "Fans"?

— La dirigia Damián Garcia Puig, que després va dirigir la discoteca Studio 54 de Barcelona, i revistes del grup Zeta, estava molt vinculat a Ferran Adrià. Espavilat i culte, volia dignificar el gènere de l'entrevista, i em va demanar que hi entrevistés artistes amb el meu estil. Vaig entrevistar el cantautor Joan Baptista Humet, una de les persones que més he apreciat en el món de la música, a qui he entrevistat a Manresa i Barcelona. Va ser un artista de referència fins que va morir de càncer. Juan Carlos Ramos, conegut per Iván, un èxit dels 40 principals. Pecos, o Donna Summer, sobre qui reflexionava com a artista d'èxit d'àmbit internacional.

Produccions

— Quin rol has desenvolupat a l'empresa Metropol Records?

— Era una empresa dedicada a la música disco per ballar. En vaig ser director durant uns mesos. Hi vaig crear un àlbum -"69 Mix"- que va tenir molt èxit. Era un diàleg entre els números 6 i 9 (noi i noia), que enllaçaven amb bones cançons de discoteca. Va funcionar molt bé, fins i tot com a experiència personal.

— I a Clash Producciones discográficas?

— Era una marca pròpia, amb dues submarques: Calypso i Aljama (de flamenc). Com a apassionat de la música comercial vaig muntar la companyia amb l'ajuda de Roberto Alcaraz. N'era director i màxim accionista. Va ser una experiència fantàstica, però realista. Vaig portar Billy Preston, que havia tocat amb Beatles i Rolling Stones, a la plaça de toros de Barcelona: el vaig

promocionar i vam fer una tournée per Espanya. Li vaig treure un LP. També van tenir èxit un LP sobre The Rubettes, amb la cançó "Sugar Baby Love", o I Pooh, grans estrelles a Itàlia. Així com la rumba i grups de rock en català com Blues H. En aquella època, la transició de LP al CD va ser terrible, i més quan havia de pagar drets d'autor.

— També vas estar a ABC Punto Radio, al programa "L'estand"?

— Luis de l'Olmo tenia la cadena Onda Rambla comprada a ABC Punto Radio, que emetia per tot Catalunya. Com que porto en l'àmbit comunicatiu la Federació de Fires de Catalunya, va ser la meva tornada a la ràdio, on vaig presentar durant cinc anys un programa de fires el dissabte de les dotze a la una del migdia, amb entrevistes curtes, bon humor i un VIP, que sempre crida l'atenció. La meua filla s'encarregava de l'exploració comercial.

— Com valores la teua estada a Antena 3 Radio?

— Hi vaig presentar un magazín a les 12 del migdia, «Por mi que no quede», on feia entrevistes a polítics, gent de cinema, populars de televisió, professionals de l'humor, amb notícies, concursos i una ràdionovel·la sobre el comissari Morales, que va funcionar força bé. L'emissora era propietat de la SER i "La Vanguardia", però una ordre judicial ho va revocar en retornar-la als anteriors propietaris. I vaig plegar.

Assessor

— Com, quan i per què vas ser assessor de Tricicle?

— Soc el cap de premsa de Tricicle, que aquest desembre compliran 40 anys d'actuacions. Estic a totes amb ells, però no dins dels camerinos. Han actuat a mig món i estan al final de la seva carrera.

— Quina va ser la teua experiència com assessor de comunicació de diverses conselleries de la Generalitat?

— Vaig estar dos mesos amb la consellera M. Eugènia Cuenca, amb qui vaig ser el primer director general de Comunicació de la Generalitat. A partir d'aquí, em va fitxar Núria de Gispert, expresidenta del Parlament, en considerar que havia fet una bona feina amb poc temps. Vaig dirigir la comunicació dels departaments de Justícia, Governació i Interior, on prenia totes les decisions estratègiques. També vaig estar amb el seu conseller substituït Josep Delfí Guàrdia Canela, de Justícia.

— Quina és la feina de director a Xarli Diego Comunicació SL?

— La que faig als darrers 25 anys de dedicar-me a portar un gabinet de comunicació, quan no n'hi havia. Ara és el més normal del món. Com que els mitjans de comunicació expulsen els periodistes, aquests fan de "community manager" o treballen com a "freelance" en comunicació. El darrer magazine que vaig fer, "Por mi que no quede", d'Antena 3 Radio, -on havia entrevistat Jordi Pujol, Pasqual Maragall, Duran i Lleida, cantants i la senyora de la cantonada-, va acabar malament, quan una sentència judicial va tornar la ràdio als antics propietaris, i em vaig quedar sense programa. Aleshores vaig decidir treballar per mi, amb independència i promocionant els mitjans en una feina diferent a la que havia fet. Em vaig haver d'adaptar. Però, tota l'experiència acumulada em va servir per crear el gabinet de comunicació en l'àmbit de les relacions públiques i la publicitat, entenent la comunicació de manera molt transversal. He actuat amb els mitjans per promocionar idees, persones i productes, amb una estructura molt petita, com a pal de paller de la meua empresa, una societat limitada unipersonal, amb col·laboradors com la meua filla Judith, que és periodista i ha treballat molt en comunicació corporativa, però també és molt creativa i fa el seu propi camí. He treballat en àmbits diferents en funció de qui i per què em contracten. Des de la moda, dins la Passarel·la Gaudí, que ara és 080, fins a la política.

— Per què has fet el llibre "Gràcies per la música! Memòries d'un locutor d'èxit"?

— L'he escrit perquè me'l devia i per la gent. Vaig viure una època amb molta intensitat. A Bages Music, el programa manresà, posava els discos que volia i entrevistava els artistes que m'agradaven, exactament igual que vaig fer a Barcelona o Vic, en un programa de tarda. Volia explicar una època fantàstica, viscuda amb molta il·lusió, on vaig aconseguir les coses que desitjava, amb humilitat, treball, empenta, dedicació, i respecte per als altres. Soc un professional que no ha trepitjat mai un ull de poll. En canvi, he vist algun gelós al meu entorn, però estava preparat per assumir-ho. Quaranta anys després, volia narrar una part de la meua vida i posar-la en valor, per compartir-la amb la gent que he conegut. Explicar com era el món de la música en aquella època, per què hi havia aquells artistes, la força de les companyies de discos i el poder de la ràdio, que era magnífic en aquells moments, quan la televisió era una i en blanc i negre. Treballava a la ràdio número 1, que era Ràdio Barcelona, envoltat de mestres i figures com Joan Castelló Rovira, Joaquim M. Puyal, Luis Arribas Castro, Fermín Bocos, Eduard Boet i tants d'altres. També he fet el llibre per als milers de persones que em van seguir aquí, a Manresa, a la comarca o arreu, i per a aquells a qui ha pogut agradar alguna cosa del meu estil o del que he fet. El llibre és per a tots ells.

El perfil

Foto: Francesc Rubí.

Carles Diego Ferrús va néixer el 23 de novembre de 1956 a Terrassa. La mare era originària de Flix i professionalment modista. El pare era de Zamora, però amb dos anys ja es va establir a Terrassa. Va fer de manyà de primera A. «Recordo que anava tot el dia amb un peu de rei a la mà». Va estudiar a l'institut Arraona de la Mancomunitat Sabadell Terrassa, on hi ha actualment la Comissaria Central dels Mossos d'Esquadra, fins al COU. Després va passar a la Universitat Autònoma de Barcelona, on va estudiar fins a segon de Ciències de la Informació, en què va deixar la carrera per treballar a Ràdio Manresa: «Era una època convulsa, amb grisos a cavall que es passaven el dia repartint hòsties», mentre «jo havia de fer un esforç físic i mental per treballar a la

ràdio i poder estudiar per dotar-me de certs coneixements». A part de les vagues sovintejades a la facultat, «se'n feien de solidaritat, per exemple amb els treballadors de la Seat. Amb dolor, vaig decidir deixar-ho i dedicar-me plenament a la ràdio».

No ha treballat en cap dels mitjans de comunicació de Terrassa i va començar fent entrevistes a Ràdio Olot, amb només 15 anys, Ràdio Vic, amb el programa de tarda "Tú, yo y la radio", i Ràdio Manresa, on va començar el 1978 la seva vida com a professional, amb el programa "Bages Music". A Manresa va organitzar el Bages Music Festival i també va col·laborar al diari Regió7 fent entrevistes i columnes d'opinió, l'any 1979. El 1980 entra a Ràdio Barcelona, on durant cinc anys presenta i dirigeix "Caspé Street". A l'emissora va acabar sent executiu com a adjunt a la direcció de programes. Durant cinc anys, a ABC Punto Radio, va presentar el programa L'estand i el magazine "Por mi que no quede", d'Antena 3 Radio. Pel que fa a la televisió, va ser guionista de TVE i presentador de TV3, a la loto 6/49 i "El joc del segle". Ha col·laborat en les revistes "El gran musical" i "Fans". Director de Metropol Records, va crear la seva pròpia companyia discogràfica "Clash Producciones discográficas", amb dos segells: "Calypso" i "Aljama". Va ser assessor de comunicació de diverses conselleries de la Generalitat, des de fa deu anys és el cap de premsa de Tricycle, i en fa 25 que dirigeix el seu gabinet de comunicació Xarli Diego Comunicació SL. Fa quatre anys que viu a Mataró, on també té el domicili fiscal de l'empresa, mentre que a Vilassar de Mar hi queda el domicili social.